

kan je betuigen, dat het mij goed aan mijn hart deed. Toen ik daar zoo verlaten in de vensterbank lag, dacht ik warempel, dat ik er vergeten zou blijven liggen en ik voor goed had afgedaan; maar zie — dáárdóór zagen ze nu juist in, hoe nuttig ik hun ben."

„Dat is precies, wat ik gedacht heb," zeide de pook. „Ik wist niet, wat die kleine bengel met mij beginnen zou; maar ik ben hem nu dankbaar — dat verzeker ik je!

„En door dat alles is grootmoeder er ook toegekomen om mij wat vriendelijks te zeggen," zeide de tang. „Ik had het wel op een huilen kunnen zetten, toen zij mij in het begin van den avond zoo koeltjes naar mijne plaats bracht."

„Zie je wel, dat mijne woorden uitgekomen zijn?" bracht de kachel nu tusschenin.

„Ja — dat doen we, riepen alle drie eenstemmig uit; „en wij danken je voor je wijze lessen, en voor het geduld, dat je met ons gehad hebt, toen we zoo onaardig tegen je waren."

„Praat er niet meer over," zeide de kachel.

Zij snorde, nadat zij dit gezegd had, nog een uurtje door. De pook, de tang en de kolenschop fluisterden nog lang vol bewondering over de vriendelijkheid van de kachel, die toch zoo voornaam was, en er zich zoo weinig op liet voorstaan.

„Welterusten!" riepen zij elkander en de kachel eindelijk toe, en een vroolijk: „tot morgen."

„Wel te rusten!" zeide de kachel. „Morgen hoop ik weer te zamen met je aan den arbeid te gaan in dienst van de menschen."

